

langer den Rentefrihed, som her begæres, og jeg vilde meget ønske, at man vilde gaa ind paa dette Forlangende og altsaa ikke lade Anmærkningen under Nr. 5 udgaa.

Breinholt: Til § 10 har Udvalgets Flertal under Nr. 5 stillet et Endringsforslag om, at en Anmærkning, der findes paa det os fra Folketinget oversendte Finanslovsforslag, skal udgaa. Da jeg paa dette for øvrigt eneste Punkt har troet at maatte stille mig fra mine Meningsfæller, ønsker jeg at forklare Grunden dertil. Anmærkningen gaar ud paa at give Gudhjem Havn Henstand i adskillige Aar med Renter og Afdrag af to tidligere af Statskassen til denne Havn ydede Laan. Hensigten hermed er at muliggøre for Gudhjem Havn at fuldføre et allerede paabegyndt Havneanlæg paa Nordtiden af Gudhjem ud mod Salnebugten. Efter de Oplysninger, der foreligge, er, som allerede udtalt af den ærede sidste Taler, den nuværende Havn ved Gudhjem temmelig usejlsbar, farlig at besjæle og i det hele taget for lille, og man har derfor i mange Aar ønsket og har allerede paabegyndt Udførelsen af et Havneanlæg ud mod Salnebugten, der frembyder de gunstigste Betingelser for Besjælingen. Man vil ikke mistænke mig for, at jeg af lokale eller personlige Hensyn taler til Gunst for denne Havn, da jeg aldrig har haft min Fod paa den skønne Ø og vel heller aldrig kommer der, lige saa lidt som jeg har nogen som helst Forbindelse der, men Anmærkningen angaar et Formaal, som har min højeste Sympati, nemlig det Formaal at fremme og lette vore Fiskerier i det hele taget og fremfor alt sikre Fiskernes Liv i deres trælomme og farefulde Gerning. Jeg tror, at der navnlig i Aar er forøget Opfordring til at omsatte et saadant Formaal med virkelig Sympati. Vi vide jo alle, at der i denne Vinter er krævet sørgelig store Ofre blandt vor Fiskerbefolkning, og saa blandt Bornholms, men ganske særlig paa Syllands Vestkyst og netop i den Kredts, som jeg har den Ære at repræsentere, og hvorvel jeg med inderlig Taknemmelighed og fuld Baastønnelse erkender den storartede Velgørenhed, der fra saa mange Sider har vist sig for at raade Bod paa Følgerne af disse Ulykker ved at sørge for de efterladte, saa vel Enter og Børn som gamle Forældre, saa vil jeg dog, og jeg tror, at alle ville være enige med mig deri, langt foretrække, at man søgte saa vidt mulig at afværge Gentagelsen af slige Ulykker i Stedet for bagefter at bøde paa de skete. Her er netop et Tilfælde, hvor det kan ske. Jeg skal i saa Henseende med den ærede For-

mands Tillæbelse oplæse et Par Linier af et Andragende, der allerede i Fjor og delvis fornøjet i Aar har foreligget for Tinget og er ombelt. Fiskerne sige nemlig i dette Andragende: „Sluttelig skal man tillade sig at henlede Opmærksomheden paa, at dersom det af Havnebestyrelsen i Gudhjem alt paabegyndte Arbejde til Anlæg af en Havn ved Salnebugten havde været færdigt i 1883, saa er det næppe Tvivl underkastet, at den Ulykke, der ramte os Fiskere Natten mellem den 4de og 5te December 1883, hvor 3 Dæksbaade gik under, og 6 af vore Kolleger, der vare Familieforsørgere, fandt deres Død i Bølgerne, vilde være undgaaet.“ Jeg skal endvidere sige, at ikke alene Fiskernes egne Udtalelser gaa ud paa at anbefale Havnens Anlæg, men Foreningen for Fiskeriets Fremme paa Bornholm og Kristiansø slutter sig ganske dertil og siger i et Andragende til Indenrigsministeren, at denne Havn vil blive til stor Nytte for de i Gudhjem og øvrige nærmeste Fiskepladser bosiddende Fiskere, fordi de ville saa en tryk Havn at søge ind i, hvor deres Baade kunne være beskyttede for alle Vinde. Den vil med et Ord skaffe Fiskeren større Indtægt og sandsynligvis spare Menneskeliv og Gods. Det er navnlig Menneskeliv, som jeg her lægger stor Vægt paa, og som jeg tror, der er stor Opfordring til at gøre alt for, hvad man kan, særlig naar det er et saa overordentlig beskedent Forlangende, forekommer der mig, som indeholdes i denne Anmærkning, der kun gaar ud paa at give Henstand med Renter og Afdrag af et eller to Laan, Statskassen tidligere har ydet til Havnen. — Jeg haaber med det her udbillede allerede at have kunnet give ærede Medlemmer en Forstaelse af, hvorfor jeg ikke har kunnet bringe det over mit Hjerte at gaa med mine øvrige Meningsfæller til det her under Nr. 5 stillede Endringsforslag. Ganske vist har jeg ved denne min Særstilling paa dette ene Punkt aldrig gjort Regning paa, at det høje Ting skulde følge mig imod Flertallet. Ja, jeg har knapt ønsket det; thi, som jeg i forrige Møde tillob mig at udtale, anser jeg det for lidet heldigt, at Tinget desavoverer et Flertal af sit Udvalg; og denne Udtalelse fastholder jeg fuldstændig, selv hvor det som her strider mod min personlige Opfattelse. Derimod turde jeg maakte opfordre nogle af mine nærmeste Meningsfæller til dog at følge mig i Afstemningen, ikke for at forlæste Flertallets Forslag, men for derigennem at give en bestemt Antydning af, at der ogsaa her i dette Ting er Sympati for, at et saadant Foresatagende, som vilde skabe et Tilflugtssted for Fiskerne paa Bornholm, kunde blive gennem-